

Velký podvodník

Petr I. - ruský imperátor, zvaný Veliký. Co o něm a o jeho době víme? Vítězství nad Švédy, výstavba Peterburgu [Petrohradu], státní reformy, potlačení střeleckého povstání a jejich poprava; zničení ruských zvyků, a vlastně zničení staré ruské civilizace, stříhání vousů, přátelství s Němci a láska ke všemu cizímu - to vše je spojeno s jeho jménem.

O jeho osobním životě, o jeho manželce Jevdokii, synovi Alexeji, Kateřině I. je toho známo mnoho. Ale kolik dalších nevyřešených záhad uchovává historie, historie spiknutí, palácových převratů, intrik. K dosažení svých cílů lidé používali různé metody a ničeho se neštítli. Nicméně se ani dnes téměř nic nezměnilo, i když se to stalo na první pohled nepostřehnutelným a zahaleným.

Byl Petr na trůnu legitimně? Proč ho tolik přitahoval Západ? Jaká tajemství jsou spojena s jeho narozením? Jaké byly skutečné cíle jeho vlády v Rusku? Čím byl svázán se zednáři a jaké jejich poslání plnil?

Mnohé z naší minulosti je záměrně skryto a proměnilo se v legendy a tajemství. Jednoho dne se však všechno odhalí, vždyť před lidmi se dá skrývat, ale informační pole planety stále vše zaznamenávají, třebaže jim málokdo věří.

Mnohá tajemství a záhady minulosti lze odhalit metodou vědomého snění, i když tato metoda nemůže být vědecká a to, co je viděno tímto způsobem, nemůže být důkazem. Někdo těmto informacím uvěří, někdo ne. Je to

osobní záležitostí a právem každého. Možná však tyto informace někoho přimějí k zamyšlení nad naší minulostí, přítomností i budoucností...

Takže...

...Na slunci zlátnou klasy. Vítr prohání mraky. Do dálky se rozprostírá pole. Voní senem. A v dálce za kopkou stojí chaloupka. Tyčkový plot, dřevěná studna, doslova jako z pohádky.

V malém tmavém okýnku se objevil plamínek. Nějaký stařík tam rozsvěcuje lampu. Najednou se s vrzáním otevřely dveře a na prahu stanul stařeček. „*Pojď do mého domku. Pokloň se modlám. Potěš staříka,*“ řekl třesoucím se hlasem, drže se za dlouhé vousy.

Za nízkými dveřmi je pološero. V rohu stojí ikona. Ale stařík jde do druhého rohu. Pomalu poodhaluje vyšívaný ručník. A za ním jsou dřevěné figurky dávných bohů.

„Tohle je Perun - batůška, ano, Dažbog, a tohle je Lada – matůška, a ochránkyně Makoša. Na jejich jména se úplně zapomnělo.“ - pronesl stařík. *„Ale co je tam, k Ježíši a Matce Boží se začali modlit jinak. Zapomněli na Rus, ona upadá... Mizerní Němčouři jsou všude...“*

Ale vždyť kdysi to byla velká Rus pod Perunovou ochranou. Přišel vyvrhel - vymítitel bohů, a jmenoval se Vladimír- kníže. Byl jsem tehdy volchvem, žil jsem v jiném těle.

Knížata pak přiměla Rusy modlit se k Ježíši s Marií, spojila starobylé svátky s křesťanskými. Ale Rus přežila, vydržela, a Ježíš se stal do jisté míry ruským, vždyť Bůh-otec, náš Rod je stále jeden a ostatní jsou jeho děti a poslové.

Ale tu přišel na naši Rus znovu nový vyvrhel a napáchal bezpráví. A jmenoval se Petruška. Říkal si car. I když celý carský rod byl už dávno vyhlazen, a Romanovci - ti se vetřeli.

A Petruška k nim ani nepatřil. Mamina byla břichaté děvče, ale její manžel-car Alexej Michajlovič byl krutý. Čekal syna - dědice. A tak mamina Natalja, rodem z Naryškinů, vyměnila dítě. Toho dne porodila cizinka v německé čtvrti - manželka Francoise Le Forta, pokřtěného Žida z Ženevy. A narodil se jí syn. Takže po domluvě tohoto syna přivezli Natalji, a její dceru dali židovské Němce.

Jak se radoval car Alexej, ten blázen! Dědice pojmenoval Petr. Vždyť snil o tom, že bude mít dědice od Natalje, a ne od své první ženy Miloslavské, smilník starý.

A tento Petr vůbec není carského rodu, a k tomu není ani ruský, ale je to německý Žid, i když pokřtěný. Třebaže jsou pokřtěni jen navenek. Sami svou víru ctí a sní o tom, že budou vládnout světu. Víím, že na Západě sdružují tajné spolky a spřádají zákeřné plány, aby jim všichni panovníci byli poslušní a aby všechno zlato a moc patřily jim. Již získali moc v mnoha zemích, ačkoli si toho všeho málokdo všiml... Říkají si svobodní zednáři, prý že sbírají kameny a staví velký dům národů. Ve skutečnosti však budují dům Satanův a chtějí všechny uvrhnout do otrockých

okovů, aby jim sloužili, jak si to údajně bůh jejich, vyvolených, přál. To je napsáno v jejich tajných knihách a v jejich učením řečeno.

A všechno ostatní jsou pohádky, které vyprávějí těm, kdo mají moc, aby jim sloužili a, údajně, se stanou také vyvolenými. Tady k těmto svobodným zednářům, zednářům či stavitelům velkého vězení patří i tento Le Fort, speciálně vyslaný do ruské země. A k naplnění jejich kouzla je třeba, aby jeho žena porodila syna ve stejný den jako carevna!

Na Rus tedy nepřišel car, ale podvodník. Ne nadarmo ho to táhlo ke všemu německému a k západní zkaženosti. Němčour zednářská vše zorganizoval tak mazaně, že právě on se dostal k moci, a sestru uvěznil a bratrovi pomohl odejít na onen svět, a začal procesy s ruským lidem i se střeleckým vojskem.

A poté odcestoval do Evropy, kde se dostal ke svým skutečným učitelům ve společnosti svobodných zednářů. Tam byl přijat do lóže prvním dozorcem, potom velmistrem Keithem. Tam dostal svůj úkol. A úkol zněl - zničení naší matičky Rusi, zničení našich zvyků, dokonce i našeho vzhledu, a to vše pod záminkou západní vzdělanosti, prý Rus je zaostalá, a Evropa je matkou osvícenosti. Zdalipak se tam králové psát listiny už naučili...?

Petruška se vrátil a začalo to... Ruské oblečení dolů, vousy oholit, dívky svléknout, skládka smilstva, opilství. Všechno okolo německé, holandské, a anglické.

Vrátiv se s poselstvím z Evropy, přivedl s sebou 800 cizinců, z nichž mnozí nebyli technici ani vědci, ale prostě dobrodruzi, jako holandský Žid Acosta, který vedle Petra hrál šaška, portugalský Žid Divier nebo polský Žid Šafirov.

A lidé začali všude hledat a pálit staré knihy. A potom obrátil církev vzhůru nohama, a rozpoutal velké rozkoly. A pod rouškou těch pronásledování starověrců všichni hledali staré knihy, které byly zakopány v klášterních sklepeních mimo zraky od dob knížete Vladimíra, který nařídil přepsat dějiny. A co našli - do ohně. Co nebylo spáleno za Vladimíra, bylo spáleno za Petra. A to jsou skoro všechny dávné skazy, sepsané ještě ze slov našich bohů, sepsané na severu, v Bělovodí, v Irii daarijském, který za vašich dnů nazýváte Hyperboreou. Tak Petruška plnil příkazy svých tajných učitelů ze zednářských lóží.

A národu místo víry přivezli pití, a Rus zatáhli do nasávání. A všechno cizí se smíchalo, a za slovo pravdy dávali bičem, ba ani sekera dlouho nad hlavou nevisela.

Skromné ženy začali vláčet na shromáždění, kde je oblékali do neslušných šatů, a i řeči pronášeli stejné.

Petruška opustil svou ženu a poslal ji do kláštera, ale sám si našel hospodskou holku.“

„Podívej,“ řekl stařík a ukázal na misku s vodou.

A voda v té misce se náhle zakalila a zavířila, jako by se v ní něco míchalo lžící.

Vtom ale zákal zmizel a objevily se obrázky...

...Oblohu zakryly těžké šedé mraky. Jeden z nich svým nafouklým břichem zachytil špičku věže starého chrámu, nebo snad kostela, který stál na okraji malého městečka, jež se objevilo vepředu. Úzké blátivé uličky jsou tu a tam dlážděné dřevěnými prkny. Vytrvale mrholilo, déšť bušil do střech domů a vytvářel bubliny v četných kalužích.

Se skřípěním, rozstříkuje bláto, jede šedý kočár, a voda proudem stéká z jeho střechy. Unavení a promočení koně sípají. Teď však uvízl v úzké uličce a dva otrhaní chlapi ho tlačí. Přichází k němu už ne moc mladá žena v tmavém plášti s kapucí přes pomačkanou čepici. Její boty, zjevně vyřezávané ze dřeva, klapou na ztrouchnivělých prknech chodníku.

Fouká chladný vítr, déšť sílí. Na rohu stojí dva opilí vojáci ve špinavých, promočených modrých kamizolách. O něčem se dohadují, ale sami sotva stojí na nohou. Ještě chvíli a jeden z nich upadne rovnou do kaluže, zvednuv nahoru své hrubé holínky.

Tu si uvědomuji, že to nejsou Rusové, vždyť slyším sice téměř nesrozumitelnou, ale v žádném případě ne ruskou řeč. Ano, a naproti, na dřevěné fasádě promáčeného dvoupatrového domu visí nápis v nějakém jazyce, jehož zdobená a vyumělkovaná latinská písmena jsou mírně pokřivená. Vedle je přibito vyobrazení dřevěného sudu a číše. Už je jasné, proč jsou ti dva tak opilí.

Ale tady už lze vidět, co je uvnitř tohoto podniku. Vydýchaný vzduch je prosycený zápachem alkoholu a pečeného masa.

Malá zamřížovaná okénka sotva propouští slabé denní světlo, které je zjevně nedostatečné. A nejspíš proto jsou na stěnách a dřevěných sloupech, které podpírají strop, zavěšeny měděné svítilny v podobě mělkých olejových lamp na silných řetězech. Ty se rozhoupají, jakmile někdo projde kolem, ohýnek se zachvěje, a olej se vylije na podlahu.

Je dusno. Opilí návštěvníci sedí u stolů z hrubého dřeva. Je slyšet neznámá řeč. Je tu plno vojáků ve stejných modrých kamizolách jako u těch na ulici. Na stole, pod stolem, na lavici se povalují zmačkané trojúhelníkové klobouky, šedé špinavé pláště a další věci.

Pootevřely se nízké dveře a objevila se tlustá dívčina s hrncem v rukou.

Měla na sobě dlouhé tmavé šaty s kdysi bílými volánky na rukávech. Z obrovského výstřihu vyčnívalo bujné poprsí, a za pásek měla zastrčenou špinavou zástěru. Tmavé, špatně upravené vlasy byly zakryté roztřepeným čepcem.

Dívka byla mladá a průbojná a zřejmě neměla problém s opilými hosty podniku. Drze se dívala svými tmavými očima zpod širokého obočí. Rozhlédnuvši se po místnosti, přistoupila k rohovému stolu, kde seděli dva již opilí vojáci...

A tu mi stařík napovídá, že je to malé litevské městečko, že tenkrát šla válka mezi Ruskem a Švédskem a že vojáci v této krčmě byli Švédové. A co je nejzajímavější, ta mladá dívčina, která ve zchátralém lokále podávala jídlo, nebyla nikdo jiný než Marta Skavronská - budoucí carevna Kateřina I.

Mládí Kateřiny

Ukazuje se, že v té době už byla sirotek a žila u svého strýčka, pastora v místním kostele. Jiný její vzdálený příbuzný provozoval tuto krčmu, a ona sem chodila za úplatu vařit.

Stařík také povídal, že se nedávno provdala za švédského dragouna, ale ten hned druhý den odešel do války s Ruskem.

...Přistoupí ke stolu a rozdává dřevěné misky s kaší a masem, položí láhev vína. Ale jeden z vojáků ji chytne za sukni a něco jí říká, stěží ovládá jazyk. Je zřejmé, že na ni dotírá. Ona ho však odstrčí a odtáhne se. A vzápětí za ní pokušitel znovu cosi křičí.

Najednou se někde uvnitř mě přeložila jeho slova: „*Tak co, ty netýkavko, čekáš na krále?*“ „*Ha, ha, ha...*“ řvali smíchy kumpáni.

Ale tato náhodně prohozená slova se podivně zapsala do Martiny duše, jak řekl stařeček.

A tady je ve svém pokoji. Je tam tma a v rohu stojí těžká truhla. Na dřevěném stole je přehozený ohořelý ubrus, malé okénko zakrývají zaprášené závěsy. V mihotavém světle dvou svíček umístěných u tmavého zrcadla s ozdobným rámem se pokoj zdá ještě menší.

Marta si rozpustila vlasy, obnažila ramena a sedí před zrcadlem. Něco si pro sebe šeptá a s úzkostí a skrytým zděšením hledí do zrcadlové prázdnoty...

Stařík znovu tiše říká, že ji teta naučila věštit a čarovat a řekla jí, že odted' bude jakýkoliv muž její. Marta si tím byla tak jistá, že se chtěla stát carovou ženou.

Věděla, že ruská vojska postupují a že s nimi jede i ruský car. Ale může se s ním setkat znenadání? Ne, nemůže, musí ho vidět, vidět ho a zamilovat jej do sebe, okouzlit ho. Takto přemýšlela, spřádajíc, zdálo by se, naprosto neuvěřitelné plány.

...A náhle se objevil v temném zrcadle s planoucíma očima a tmavým knírem. Viděla ho tam jasně, ačkoli ho ve skutečnosti nikdy neviděla. Ale pak zmizel jako by v mlze.

O chvíli později se v misce s vodou ukázala tatáž krčma, ale jako by se přenesla v čase o několik dní nebo možná měsíců dopředu. Za oknem je nějaký hluk, křik, dupot koní. Do městečka vešli Rusové.

Vtom se otevřely dveře a dovnitř vtrhl nějaký urozený pán, následovaný vojáky, ale už ruskými. Unavený pán se usadil k tomu stolu, kde opilý Švéd vyprávěl Martě o carovi, a sundal si klobouk, zpod něhož mu vypadly dlouhé kadeře paruky. Je docela mladý, kamizolu má vyšívánou zlatými nitěmi, a zaprášené holínky mají obrovské manžety a ostruhy na podpatku.

Netrpělivě buší pěstí do stolu, zároveň si nervózně upravuje zmačkanou krajku na hrudi. Vojáci, kteří se nahrnuli dovnitř, rozmístili své židle a také buší.

A tady je Marta. Pozoruje, skloněná u škvíry ve dveřích. Rychle si domyslela, že měla nepopsatelné štěstí, vždyť si uvědomila, že do podniku vstoupil důležitý pán, který nejspíš zná samotného cara, a začala jednat...

Stařík pokračoval ve vyprávění, z něhož vyplynulo, že připravila koření k pokrmům a seslala na ně nějaká kouzla, která ji naučila tatáž teta.

...Ted', rychle popadši sáček s kořením, vzala z něj špetku a nasypala ji do jídla. Za chvíli už byla u pána v paruce a velmi zdvořile mu nabídla pohoštění...

A stařík opět pravil, že ten pán se ukázal být Menšikov a že určitě zná samotného cara Petra. Marta se tedy nepře počítala. Byla odhodlaná se odsud dostat, a její avantýra se začala dařit.

Menšikov jí zpočátku ani nevěnoval pozornost. Ale hned druhý den se v krčmě objevil znovu.

A opět následoval oběd s očarovanými přísadami. Patrně ani sám nevěděl, co ho na tom místě přitahuje, ale chodil sem každý den, postupně se o tu ochotnou dívku začal zajímat.

Tak se začal jejich románek, ale, jak podotkl stařík, byl to jen odrazový můstek na cestě k vytouženému cíli.

A tady už Marta sbírá své věci a nastupuje do tmavého kočáru s Menšíkovem. Její nový život začal. A hle, už je v jeho domě. Oblečená do drahých krajek a vzorovaného sametu se prochází po parketové podlaze. V rohu je nádherný vyřezávaný stůl a těžké židle s tvarovanými opěradly.

Vysoká okna jsou zhotovena z malých sklíček a mírně zatažena sametovými závěsy se zlatými třásněmi. A tady už si lebedí před zrcadlem, a malý stolek je plný mnoha flakónků a dóziček s nejrůznějšími mastičkami...

Stařík říká, že nyní žije s Menšíkovem jako jeho milenka, ale často se ho vyptává na cara. Věděla, že by se mohl objevit ve šlechtickém domě, a těšila se na tuto událost, postupně poznávajíc tajemství carského dvora.

Nyní věděla o velmi složitém vztahu mezi carem a jeho ženou, vždyť ten chtěl, aby se nechala ostříhat a stala se jeptiškou, a dosáhl toho. Čekala na svůj čas, ale Menšíkova nepřestávala okouzlovat.

Zničehonic přišel její čas. Ve dveřích se objevil car. Měl na sobě poměrně skromnou kamizolu, klobouk a obrovské holínky. Byl vysoký, při vstupu do dveří se sehnul, a byl s něčím nespokojený, tím více, že první, co zde uviděl, byla polonahá žena, kterou pán okamžitě zahnal k sobě do pokoje.

Petr na něj zakřičel, ale pak si sedl a uklidnil se.

Marta byla požádána, aby rychle donesla na stůl, což s radostí také udělala, předtím opět nasypajíc svůj lektvar.

A opět to bylo stejné jako u Menšíkova. Petr sem začal chodit často, aniž by věděl, co ho tak přitahuje. Marta přestala dávat svůj prášek bývalému milenci, ale neustále ho dávala Petrovi, a ten se po ní začal dívat víc a víc.

A jak pravil stařík, Menšíkov, který k ní ochladl, se rozhodl předat carovi zdroj své zábavy, a car to přijal.

...Čarodějnická pouta konala své dílo a král se do nich zaplétal stále víc. Brzy se k němu Marta nastěhovala a usadila se v jeho domě. Více a více ho oplétala svými čarodějnými sítěmi, a dokonce i Petrův vzhled se měnil.

Začal chodit strnule jako sloup, oči měl vypoulené a často se ani nepohnuly. Začal být ještě vzteklejší než dřív, vybuchoval při každé maličkosti, a nikdo, kromě jeho nové přítelkyně, ho nedokázal uklidnit.

A tady už se stala Petrovou oficiální manželkou...

A opět promluvil stařík. Povídal, že Martě se začalo říkat Kateřina, a že se jí narodil chlapec. A Kateřina měla nový cíl, učinit z něj dědice, a Alexeje, Petrova syna od první ženy, zničit.

A tak Petr na vlně spiknutí a intrik nařídí popravu svého syna. Zemře však i Kateřinino dítě. Za trest za čarodějnictví, jak říkal stařík, už nemohla porodit syna.

Ale tu stařík opět pokračuje ve svém vyprávění. *„Petruška bojoval s ruským oděvem, s ruskými obyčeji, se starověrci, bojoval se vším, co bylo původně ruské, s ruskou duší.*

Uspořádal sbírku starých letopisů ze všech koutů Ruska a klášterů a zničil je, stejně jako celý kazaňský archiv. Když se v Rusku psal rok 7208 nikoli ‚od stvoření světa‘, jak se obvykle píše, neboť je jasné, že ‚svět‘ v jakémkoli chápání vznikl mnohem dříve, ale od konce ‚Velké války‘ našich předků, rozhodl se Petr změnit staroruský kalendář, který si neriskli změnit ani křtitel-vyvrženec Vladimír a později křesťanská církev. A 19. prosince 7208 zavedl svým nařízením evropský kalendář - 1699. Petr také zavedl nový rok po evropském způsobu - od prvního ledna. Tak - Petruška, nazývaný vámi ‚velikým‘, odřízl více než pět a půl tisíce let dějin Ruska, čímž splnil zadání svých učitelů - zednářů - kameníků, hrobařů světa. Ale vždyť naši předkové vedli chronologii i z ještě vzdálenějšího období - od nástupu Velké zimy, podle které na váš rok 2016 připadá rok 13024.

Petruška nejenže změnil kalendář, ale také oslavil Nový rok skutečně satanským způsobem. Nový rok 1700 oslavil bujarým veselím ve společnosti ‚všežertujícího a všeopíjejícího se shromáždění‘ po dobu čtrnácti dnů. Obyvatelé Moskvy byli ve strachu a hrůze.

Petruška a jeho družina vtrhávali do domů obyvatel, všechno snědli a vypili a dožadovali se dalšího, pak vesele hledali ukryté zásoby, opět všechno snědli a vypili, často vesele a z legrace znásilnili ženu a dcery. Během tohoto řádění se Petruška choval jako nespoutaný hřebec. Poté žertem vykradli dům a šli do dalšího.

Petruška popravil svého syna a obvinil ho z neexistujícího spiknutí jen proto, že ho Kateřina-Marta jako dědice nepotřebovala. Petruška se dopustil bezpráví a všech hříchů, kterých byl schopen, a zdokonaloval se v popravách a mučení.

Ale všechno jednou končí. A tak se Petr dozvěděl o nové nevěře své ženy a rozhodl se s ní rozvést a zrušit korunovaci.

Tehdy ho Menšikov, vychovaný Petrem z prostého lidu, zradí a vnukne Kateřině nápad, jak se manžela zbavit. A ta připraví smrtící spiknutí. Nasype mu do jídla začarované koření a pomalý jed, a car začíná pozvolna churavět něčím jako nachlazením, které přechází v horečku. Než stihne oznámit dědice, umírá.

Kateřina se stala plnohodnotnou carevnou. Menšikov však tento zločin nepřipravoval pro ni. Chtěl vládnout sám a začal vládnout nad Kateřinou. Dobře znal její tajemství (kouzla) i tajemství Petrovy smrti. Tak se Kateřina podřídila jeho vlivu.“

Ale za spáchané se stejně musí dříve nebo později zaplatit. A Kateřina zaplatila jako první.“ Jak vyprávěl stařík, zcela náhodou vzala služebná v kuchyni špatnou lahvičku, a předtím Kateřina sama popletla lahvičky a místo nějakého koření dala na polici lektvar s jedem, kterým byl otráven Petr. Koření se dostalo na císařovnin stůl, načež onemocněla stejnou chorobou, podobnou buď nachlazení, nebo horečce.

„Brzy byla pryč. Našla svůj trest, ale také Menšikov, který byl po smrti císařovny s rodinou vyhoštěn do Berezova na dalekou Sibiř.

Tak skončila vláda posedlého Petrušky, který nebyl skutečným carem, ale podvodníkem, a který prodal Rusko německým Židům-zednářům. A bude to lekce pro vás a vaši dobu, lekce o tom, co mohou udělat u moci ti, kdo slouží záměrům zednářů-hrobařů lidstva, ti, kdo se považují za vyvolené Bohem, a zbytek lidstva považují za dobytek a odpad... Poznejte skutečnou historii a poznejte ty, které nazýváte velikými. Velikými ničiteli a budovateli nového světového řádu, řádu právě těch hrobařů... Kéž se to už nikdy nestane, kéž se Rusko zbaví takových vyvrhelů!“ pronesl tiše stařík, a lampa před dřevěnými bůžky na jeho stole vzplanula ještě jasněji...

Zapsala Valeria Kolcova 18.03.2016